

Matthew Blake

Anna O

Traducere din limba engleză de
Alunița Voiculescu

1

BEN

— Oamenii își petrec în medie 33 de ani din viață dormind.

Se apleacă mai mult către mine, suficient cât să îi simt parfumul scump. De obicei, acesta este momentul în care știu.

— Cu asta te ocupi?

— Da.

— Doctor de somn?

— Studiez oamenii care comit crime în timp ce dorm.

Pe cărțile mele de vizită scrie „Dr“ înaintea numelui. Dr Benedict Prince, Abația, Strada Harley. Sunt expert în somn. Nu am pretins niciodată că aș fi doctor în medicină.

Vede că vorbesc serios.

— Dar cum e posibil așa ceva?

— Te-ai întrebat vreodată ce-oi fi făcut în timp ce dormeai?

Majoritatea oamenilor încep să se simtă prost în momentul acesta. Cele mai multe crime conțin un factor

de distanțare. Ne delectăm cu povești despre oameni ca noi, dar care totuși nu sunt chiar ca noi. Somnul, însă, nu permite această calificare.

Somnul este o constantă universală, ca noaptea și ca ziua.

— Ce fel de crime?

Nu a schimbat subiectul. Încă e interesată de mine.

— Cele mai rele.

— Ești sigur că oamenii nu se trezesc?

— Nu și dacă sunt somnambuli. Am cunoscut pacienți care își încuie ușile și își conduc mașinile în timp ce dorm. Unii oameni chiarucid.

— Și sigur nu ți-ai aminti de asta?

— Judecând după ridurile din jurul ochilor tăi, aș zice că ai dormit cinci ore și jumătate noaptea trecută.

Se încruntă.

— Este atât de evident?

— Îți aduci aminte ceva din timpul acestor cinci ore și jumătate?

Se gândește în tăcere, cu bărbia sprijinită în mâna dreaptă.

— Am visat ceva.

— Ce anume?

— Nu-mi amintesc.

— Vezi?

Privirea i se schimbă deodată. Se uită altfel la mine acum. Vorbește mai tare, limbajul trupului i se însuflețește.

— Stai! A fost cazul acela... Cum se numea?

Acesta este punctul terminus. Puține întâlniri reușesc să ajungă până aici. De obicei, le plictisesc deja de la fișa postului. Le sperii cu poveștile mele despre crime comise

în somn. Iar dacă asta nu se întâmplă, atunci acest ultim lucru îmi vine întotdeauna de hac.

Niciuna dintre ele nu rămâne după ce-și dă seama.

Niciuna.

— Anna O, spun eu.

Iau o ultimă gură de vin — un Merlot scump, păcat de el — și întind mâna după sacou.

— Tu ești tipul ăla. Din fotografie. Psihologul.

Zâmbesc stins. Mă uit la ceas.

— Da, răspund eu. Am fost.

Fotografia care fusese pe prima pagină a tuturor ziarelor importante după ce s-au întâmplat toate — acel final brutal, înecat în sânge. Momentul fatidic după care nimic nu mai poate fi la fel. Înainte de exil și cădere. Eu sunt ochelaristul acela ciufulit, îmbrăcat ușor desuet. De atunci, m-am reinventat. Barba mă îmbătrânește; părul are tente argintii. Lentilele ochelarilor sunt mai groase și nu mai seamănă atât de tare cu niște rebuturi din recuzita lui Harry Potter. Însă ochii sau chipul nu mi le pot schimba.

Sunt o altă persoană acum. Și sunt aceeași persoană.

Aștept întrebarea pe care toată lumea o pune. Este un mister care încă persistă, în ciuda a tot ce s-a întâmplat. Și încă dezbină familii, cupluri, chiar și prietenii.

— Era vinovată? Întrebă femeia cu care am ieșit la întâlnire.

Sau mai bine zis femeia cu care ieșisem, pentru că acum totul s-a terminat. Acum nu mai sunt decât un mort viu pentru ea, o anecdotă de povestit de Crăciun sau de Anul Nou.

— Când i-a înjunghiat pe cei doi. Chiar a scăpat nepe-depsită?

Partea întâi

Cu un an înainte

2 BEN

Londra

Sună telefonul.

Asta îmi amintesc întotdeauna.

Primul lucru, începutul.

E târziu, întunericul apăsător a cuprins deja totul. Sunt pe jumătate adormit și zac într-un fotoliu, cu o ca-soletă de curry călâu în poală și un pahar pe jumătate gol, cu vin ieftin. În colțul camerei pâlپاie imaginile unui film alb-negru. Astă-seară e preferatul meu, *Străini în tren*. Când sunt întrebați care e, după părerea lor, capodopera absolută a lui Hitchcock, oamenii răspund în general *Psycho* sau *Vertigo*. Dar se înșală. *Străini în tren* are scena cu tenisul.

Vibrația mobilului mă aduce înapoi în cameră. Îmi simt pleoapele grele. Mă șterg de grăsimea de pe mâini și mă uit la numele de pe ecran: „BLOOM, PROF. (Abația)“. Glisez peste buton și încerc să mă revigorez puțin, în timp ce îmi înăbuș cu greu un căscat.

— Alo?

— Ben, scuze pentru ora neortodoxă. Mi-e teamă că nu suportă amânare.

Vocea ei pare serioasă. Ceea ce mă surprinde, în torpoarea nopții. Profesoara Virginia Bloom începe mereu cu glume sau aluzii discrete. Poate fi deseori văzută mergând pe strada Oxford în caftan și cu pantofi cu toc sau stând așezată la masa ei din colț, de la Langham, cu o carafă de whisky și o pungă de delicatese energizante.

În fundal se aud zgomote de pași și de voci. Pare că Bloom este încă la Abație. Mă uit la ceas. E aproape miezul nopții.

— S-a întâmplat ceva?

— Cam da.

Bloom își drege vocea în felul acela hodorogit, de fumător.

— Și cred că e de competența ta. Tocmai am primit o cerere nouă. Și e ceva delicat.

Sunt psiholog judiciar. Am lucrat cu mai toate agențiile importante. NCA, FBI și Interpol — toate au numărul meu de telefon. Însă acum pare să fie ceva încă și mai secretos.

— Are și un nume cererea asta?

Gălăgia de la capătul celălalt se întetește. Atenția lui Bloom pare să fie distrasă.

— Te rog să vii până la Abație. Mi s-a spus să nu vorbesc nimic pe linie nesecurizată.

Oficial, sunt într-un concediu de o săptămână. Se apropie termenul de predare pentru ultimul meu articol. Am de completat trei fișe de pacienți. Plănuisem ca mâine să lucrez de acasă și să atac muntele de hârțogăraie. Chiar și așa, sunt foarte puține cazuri legate de somn

care să fie prea sensibile pentru o linie nesecurizată. Mă simt șantajat de tot misterul acesta, ceea ce probabil a și intenționat Bloom.

— Trebuie să-mi mai dai ceva.

Din receptor se aude o respirație profundă. O clipă de tăcere, după care un oftat puternic.

— Probabil că nu o să-mi fii recunoscător pentru asta.

E al naibii de frig afară, iar din cerul încărcat de septembrie se scurge o burniță. Deja mă gândesc cu groază la drumul din Pimlico până în strada Harley. Aș putea rămâne la căldură în fața Hitchcockului meu, aș putea să-mi mai torn un pahar de vin. Dar eu nu funcționez așa.

Și de aceea răspund. De aceea răspund întotdeauna.

— E vorba de cazul Anna O, vor să ne arate ceva, spune Bloom într-un final.

3 BEN

Abația — Clinica Somnului ocupă un colț mic al străzii Harley, într-o clădire edwardiană din cărămidă, cu un aer discret. Vizitatorii remarcă adesea tăcerea monastică a locului, o oază ascunsă în spatele străzii Oxford, între hărmălaia din Regent's Park și Cavendish Square. Bucăți din clădire arată de parcă ar fi fost sculptate din piatră de Portland. Abația are un aspect regal, potrivit unor marchize împeruchiate și altor figuri nobiliare de rangul al doilea. Te simți înăuntru ca într-un sanctuar.

Noaptea — sau ziua, nu sunt sigur, dat fiind că e deja trecut de miezul nopții — e încă cenușie și urâtă. Taxiul se târâie prin băltoace și mă lasă la colțul pustiu al străzii. Mă adăpostesc de ploaie și scutur umezeala de pe umbrela neagră și ineficientă. Taxiul demarează mult prea repede, stropindu-mi pantalonii cu apă dintr-o băltoacă. O înjur din nou pe Bloom pentru convocarea ei nocturnă.

Urc cele câteva trepte și introduc codul la interfon, în ploaia care face apăsatul butoanelor alunecos și aleatoriu.

Imobilul are cinci niveluri, de mult transformate în spațiu de birouri, cu o plăcuță simplă la intrare, argintie, pe care scrie: „Abația — Clinica Somnului“. E și un număr de telefon acolo, dar nicio adresă de e-mail. Site-ul vădit insipid al clinicii conține doar calificările personalului, fără nicio fotografie, în mod deliberat, ca toate lucrurile de aici. Nu facem decât să intervenim ici și colo discret, pentru a da lucrurilor un folositor avânt. Regula de aur pentru doctorii minții: să fim auziți, niciodată văzuți.

Nu se întâmplă nimic. Șterg cu mâneca hainei butoanele interfonului și introduc din nou codul de securitate. Ușa se deblochează cu un clinchet. Mă întreb dacă Bloom l-a chemat pe vreunul dintre colegii mei mult stimați, specialiști într-ale somnului. Dar recepția și sala de așteptare sunt pustii și neluminate. Ca atunci când te duci la școală și ajungi primul dimineața. E ciudat să-ți vezi locul de muncă lipsit de forfota obișnuită.

— Doamnă profesor?

Strigătul meu capătă ecou și apoi moare. Aprind un bec din tavan. Iluminează o paletă de culori neutre, liniștitoare. Pe jos a fost întins de curând un covor nou, care se simte plăcut sub tălpi. Aerul pare neobișnuit de pur, pompat prin filtrele acelea speciale încastate în ziduri. De obicei se aude și muzică aici. Sunete care-i învăluiesc pe vizitatori până când nota de plată îi readuce brusc la realitate. Abația are un dar al ei, de pântec în care îți poți găsi liniștea și uitarea, departe de lumea dezlănțuită. La urma urmei, somnul este primordial.

— Doamnă profesor?

Tot nimic. Îmi proptesc umbrela lângă cuier și mă extrag din sacoul îmbibat de apă. Lângă recepție se află un grup de monitoare ce afișează imaginile camerelor

de securitate din fața și din spatele clădirii. Așa ne cer clienții. Celebrități înainte de nuntă, politicieni ce luptă pentru carierele lor, sportivi care și-au ieșit din formă, membri ai familiei regale prinși în mijlocul vreunui scandal — toți mășăluiesc organizat prin eleganta noastră intrare cu fețele lor pungite, de oameni nedormiți. Somnul, la fel ca apa sau mâncarea, e un lucru fără de care omul nu poate exista. Abația este un templu modern în care sunt îmblânziți demonii psihicului. Oamenii plătesc sume fabuloase doar pentru a se putea cufunda în paturile lor.

Trezesc la viață monitoarele de securitate. Intrările din față și din spate licăresc slab. Las ecranele deschise și aștept răbdător liftul, prea obosit ca să urc pe scări. Pe măsura joasă, cu urme de degete, de lângă ușa liftului stau împrăștiate câteva reviste. Cât aștept, răsfoiesc un exemplar din *New Scientist*. Suntem din nou menționați la rubrica de știri pe scurt. Abația are un domeniu conex de activitate foarte folositor, consultanța criminală din lumea întreagă. Avem contracte profitabile cu Poliția Metropolitană și alte agenții de profil. Păstorul suprem al tuturor este doamna profesor Bloom, „cel mai tare guru al somnului din Marea Britanie“, în opinia ziarului *The Times*. Articolul se află încă înrămat pe peretele biroului ei.

Aud huruitul liftului și îmi dau seama că am ajuns să cunosc fiecare centimetru din clădirea aceasta. Încerc să calculez câte nopți s-au pierdut pentru vreo toană de-a lui Bloom. Prea multe, hotărâsc. Însă cazul Anna O este diferit. Bloom nu și-ar permite să facă vreo glumă în legătură cu el. Anna O este Sfântul Gral al tuturor experților în somnologie. Încă de când s-a întâmplat povestea, în

urmă cu mai mult de patru ani, s-a dovedit a fi cel mai tare mister dintre toate.

Nu, Bloom nu poate fi chiar atât de crudă. Cel puțin, nu cu mine.

Ajung la ultimul etaj. Așa-numita aripă executivă. De fapt, e mai degrabă un fel de spațiu de depozitare. Accesul este permis doar angajaților, ceea ce explică interiorul cu tematică Alcatraz. Șapte dintre noi lucrează aici cu normă întreagă, alături de alți specialiști auxiliari — neurologi, psihiatri, psihologi, psihoterapeuți și terapeuți miofuncționali —, acoperind astfel întreaga gamă de tratamente care au legătură cu somnul. Biroul meu se află în capătul culoarului, fiind unul dintre puținele cu o încuietorie funcțională. Iar al lui Bloom este primul și cel mai mare, mai nou decât oricare altul, cu tablouri în ramă aurită și un frigider mascat pentru băuturi.

Bloom mă așteaptă în prag, cu o privire vexată și crispată. Coama căruntă i-a fost îmblânzită cu o clamă ce se mișcă odată cu fiecare căscat. Bloom are în jur de 65 de ani, e îmbrăcată fistichiu, cu nenumărate straturi colorate — galben-canar și roz-căpșună — menite să-i mascheze rotunjimile de cântăreață de operă, și cu ochii încadrați de ramele unor ochelari stil Hank Marvin. În ciuda stilului de viață destul de nebunatic, rareori își trădează oboseala sau vreo nevoie de somn. Bloom se poate mândri cu o rezistență infinită la băutura și o capacitate nesfârșită de a mânca. Este ultima reprezentantă a generației sale: prânzuri alcoolice, siesta de după-amiază uneori, degetul mijlociu permanent ridicat împotriva tuturor chestiilor HR. Comite păcatul suprem al sexului ei, fiind complet și strident lipsită de orice urmă de maternitate. O gurmandă, povestitoare și cu mintea brici. O persoană

care își gândește fiecare pas în viață. Bindecuvântarea și blestemul ei deopotrivă.

În spatele lui Bloom văd o altă față. Prin contrast, arată ca un dihor cu o atitudine înțepată, de avocat. Un străin. Ceea ce mă intrigă.

— Dar ce petrecere minunată de bun-venit! Poate îmi spuneți despre ce este vorba? Încep eu simțind cum cracul drept ud learcă mi s-a lipit de picior.

Întru în biroul lui Bloom. Bărbatul-dihor se ridică în picioare. De aproape, pare ceva mai impunător. Firele de păr rigide îi sunt pieptănate impecabil. Presupun că are vreo 50 de ani, iar nasul acvilin i se asortează cu V-ul format de linia părului, în mijlocul frunții. Pe masa de lângă scaunul său se află un dosar cu sigla Ministerului Justiției. Palmele încep să îmi transpire. Bloom vorbește serios. Era ceva mai presus de poliție, chiar și de National Crime Agency. Ministerul Justiției înseamnă nivel guvernamental.

— Îmi pare rău, spune Bloom, dar chiar nu suferea amânare. Doctore Benedict Prince, ți-l prezint pe Stephen Donnelly, director juridic adjunct în Ministerul Justiției.

Donnelly întinde o mână cu care o strânge neutru pe a mea. Privindu-mă-n ochi, rostește încet:

— Înainte de toate, Dr Prince, mă tem că trebuie să stabilim câteva reguli.

Îmi maschez surpriza:

— Oh, da?

Vorbește de parcă ar fi răcit și își trage nasul după fiecare propoziție.

— Da. Iar la sfârșit, dacă nu vă deranjează, va trebui să semnăm câteva formulare.

— În legătură cu ce anume?